

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobkyně: A. B.**, nar. „X“, státní příslušnost Kosovo, t.č. ZZC Bělá-Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, zastoupená Asociací pro právní otázky migrace, IČ 26555191, se sídlem Karolínská 654/2, P.O. Box 23, Praha 8, proti **žalovanému: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.12.2014, č.j. KRPU-270061-22/ČJ-2014-040022-DB,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 3.12.2014, č.j. KRPU-270061-22/ČJ-2014-040022-DB, se **z r u š u j e** pro nezákonnost a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3.12.2014, č.j. KRPU-270061-22/ČJ-2014-040022-DB, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobkyně zajišťuje za účelem předání podle právního předpisu Evropského společenství s tím, že doba zajištění byla stanovena na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

Žalobkyně trvala na tom, že žalovaný nesprávně určil dobu, po kterou může být zajištěna a svůj názor nedostatečně zdůvodnil a dále že nesprávně rozhodl, že vůči žalobkyni nelze namísto zajištění použít mírnější prostředky donucení, a svůj závěr opět nedostatečně zdůvodnil.

Podle žalobkyně je s ohledem na čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva“) stanovení délky zajištění na 90 dnů příliš dlouhé a nepřipustné. Podmínky trvání zajištění musí podléhat soudní kontrole v přiměřených intervalech. V tomto směru poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.9.2012, č.j. 7 As 97/2012-26, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod číslem 2780/2013. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že je na místě, aby správní orgány dobu zajištění stanovovaly tak, aby byla v nejvýše zhruba měsíčních intervalech zajištěna možnost účinného soudního přezkumu, zda jsou splněny podmínky pro trvání zajištění. Tím, že doba zajištění bude stanovena takto krátce, bude dle Nejvyššího správního soudu zajištěno, že správní orgány rozhodující ve věcech omezení osobní svobody cizince, a případně soudy v rámci soudního přezkumu, budou přinuceny zhruba v měsíčních intervalech zkoumat, podobně jako ve vazebních věcech v trestním řízení, splnění podmínek pro trvání zajištění. Žalobkyně uvedla, že správní orgán rozhodl o jejím zajištění s ohledem na § 125 odst. 1 druhá věta zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na maximální možnou dobu 90 dnů. Zajištěním žalobkyně na maximální možnou dobu žalovaný periodickou kontrolu zákonnosti zajištění de facto vyloučil. Dále žalobkyně obsáhle argumentovala, že možnost periodické kontroly zákonnosti zajištění negarantuje ani ustanovení § 129a zákona o pobytu cizinců, které umožňuje cizinci požádat policii o propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců, neboť při maximálním využití procesních lhůt ze strany správních orgánů a soudů by tento procesní prostředek žalobkyně mohla využít až po uplynutí doby zajištění, o kterém bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.

Dále žalobkyně trvala na tom, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu s ustanovením čl. 28 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26.6.2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“). Žalobkyně zdůraznila, že doba zajištění může v souladu s Dublinským nařízením trvat pouze po dobu nezbytnou k náležitému provedení požadovaných správních řízení za účelem přemístění žalobkyně podle tohoto nařízení. Dle žalobkyně je stanovení délky zajištění na 90 dnů z tohoto hlediska nepřiměřeně dlouhé a ze strany žalovaného nebyla uvedená doba zajištění náležitým způsobem zdůvodněna. Žalobkyně konstatovala, že lhůty pro provedení procesních úkonů při předávání cizince do jiného členského státu jsou Dublinským nařízením podrobně stanoveny. Celkově dle žalobkyně doba předání cizince nesmí trvat déle než 1 měsíc a 8 týdnů, tj. dle žalobkyně 86 dnů (30+56). Dublinské nařízení výslovně stanoví v čl. 28 odst. 3, že nejsou-li lhůty dodrženy, nesmí být osoba dále zajištěna. Žalobkyně tedy trvá na tom, že celková doba možného zajištění cizince za účelem předání do jiného členského státu dle Dublinského nařízení může činit maximálně o 4 dny méně, než je doba, na kterou byla žalobkyně zajištěna dle žalobou napadeného rozhodnutí. Proto je dle žalobkyně žalobou napadené rozhodnutí nezákonné. Dále zdůraznila, že uvedená lhůta 86 dnů dle Dublinského nařízení je lhůtou maximální. Správní orgán by měl učinit kvalifikovaný odhad, jakou dobu může proces předávání žalobkyně do Maďarské republiky reálně trvat, a tento odhad v rozhodnutí odůvodnit. Pokud je obtížné reálnou délku celého procesu předávání odhadnout,

je zapotřebí dle žalobkyně stanovit délku zajištění kratší a následně eventuelně rozhodnout o jejím prodloužení. Opačný postup, který zvolil žalovaný nelze akceptovat. Kvalifikovaný odhad týkající se délky procesu navrácení žalobkyně do Maďarska je také v rozhodnutí nutno vysvětlit a odůvodnit. Tomuto požadavku však žalobou napadené rozhodnutí dle žalobkyně nevyhovuje.

Dále žalobkyně namítala, že žalobou napadeným rozhodnutím došlo k porušení ustanovení čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení. Dle uvedeného ustanovení může k zajištění cizince dojít pouze při kumulativním splnění tří podmínek (1) existuje vážné nebezpečí útěku, (2) zajištění je přiměřené a (3) nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. Otázkou použití mírnějších donucovacích opatření se sice žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval, ovšem dle žalobkyně nedospěl ke správným závěrům. Správní orgán při zkoumání nutnosti zajistit cizince, na kterého se vztahuje Dublinské nařízení, není vázán povinností aplikovat pouze ta opatření, která jsou v ustanovení § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců výslovně uvedena. S ohledem na přímou aplikovatelnost Dublinského nařízení může § 123b zákona o pobytu cizinců při zkoumání alternativ k zajištění sloužit jako inspirace, ale nemůže sloužit jako závazný taxativní výčet postupů, které jako jediné může správní orgán použít. Takový restriktivní přístup není možné považovat za slučitelný s ustanovením čl. 28 Dublinského nařízení.

Dále žalobkyně trvala na tom, že závěr správního orgánu, že opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nelze v případě žalobkyně použít je nesprávný. Žalobkyně při svém pobytu v Maďarsku požádala o mezinárodní ochranu. Protože řízení o její žádosti doposud neskončilo, je nutno na ni pohlížet jako na žadatele o azyl ve smyslu čl. 2 písm. c) směrnice Rady 2003/9/ES ze dne 27. Ledna 2003, kterou se stanoví minimální normy pro přijímání žadatelů o azyl (dále jen „přijímací směrnice“). Dle této směrnice členské státy zajistí žadatelům ubytování a finanční prostředky umožňující životní úroveň pro zajištění zdraví a živobytí žadatelů. Tento požadavek směrnice byl do českého právního řádu transponován tak, že žadatelům o mezinárodní ochranu je v České republice poskytováno ubytování. Dle § 79 odst. 3 zák. č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), k ubytování žadatele o udělení mezinárodní ochrany slouží pobytová střediska. V případě neumístění žalobkyně do ZZC je tak dle jejího názoru povinností České republiky poskytnout jí ubytování v některém z pobytových středisek Ministerstva vnitra. V tomto středisku pak žalobkyně může mít hlášený pobyt a nic tedy nebrání, aby si mohla plnit povinnosti vyplývající z uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Umístění do některého z pobytových středisek Ministerstva vnitra je dle žalobkyně opatřením, které žalovaný při vydávání rozhodnutí o zajištění podle čl. 28 Dublinského nařízení musí zvažovat.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný zdůraznil, že doba 90 dnů, na které byl žalobkyně zajištěna, je poloviční maximální možnou dobou zajištění cizince dle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, a nikoli maximální dobou, jak tvrdí žalobkyně. Délku doby zajištění žalobkyně stanovil vzhledem ke známým okolnostem případu na 90 dnů, neboť žalovanému jsou známy lhůty k posouzení žádosti o převzetí stanovené v Dublinském nařízení. Dále je žalovanému rovněž znám postup maďarských orgánů, které tyto lhůty využívají v maximální míře a v poslední době

i nedodržují. Žalovanému je rovněž známa velká migrační vlna posledního období, která sama o sobě zvyšuje pravděpodobnost překračování lhůt stanovených v uvedených normách.

Dále žalovaný uvedl, že nelze považovat zajištění žalobkyně na 90 dnů za nezákonné, jen proto, že dle propočtů žalobkyně Dublinské nařízení umožňuje maximální zajištění na dobu 86 dnů. Stanovení délky zajištění v rozhodnutí na 90 dnů neznamena, že musí být celá tato doba zajištění beze zbytku využita. Žalobkyně bude zajištěna pouze na nezbytně nutnou dobu, a pokud se stihne řízení o předání do Maďarské republiky rychleji, bude propuštěna dříve. Žalovaný rovněž trval na tom, že v pravidelných intervalech náležitě zkoumá, zda důvody zajištění i nadále trvají.

Ve vztahu k využití mírnějších opatření žalovaný uvedl, že nemohly být využity, neboť žalobkyně nevlastní žádný majetek vhodný k ubytování a taktéž nevlastní dostatek finančních prostředků k zajištění ubytování a ani na území České republiky nemá žádné příbuzné či známé, kteří by jí ubytování zajistili. Současně žalobkyně nemá ani dostatek finančních prostředků ke složení finanční záruky.

Ve vztahu k reálnému nebezpečí útěku žalovaný uvedl, že toto bylo jednoznačně prokázáno již tím, že žalobkyně cestovala z Maďarska, kde požádala o azyl, do SRN, jak sama uvedla pouze z ekonomických důvodů. Žalovaný poukázal na jednotnou azylovou politiku v rámci členských států EU. Uvedl, že nelze trpět, aby žadatel o azyl odcestoval po podání žádosti do jiného členského státu pouze z důvodu toho, že tento druhý stát je dle jeho názoru sociálně „štědřejší“. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně byla již v Maďarsku při podání žádosti o azyl poučena, že musí vyčkat rozhodnutí o její žádosti v přiděleném azylovém zařízení v Maďarské republice a nesmí vycestovat. Tuto povinnost žalobkyně porušila a úmyslně opustila Maďarskou republiku s cílem dojet do ekonomicky silnější a sociálně „štědřejší“ části Evropy. Žalovaný hledí na žalobkyni tak, že úmyslně chce požádat o mezinárodní ochranu v dalším státě EU, tedy v SRN, ačkoli již má jednu žádost o mezinárodní ochranu podanou v Maďarsku, když tato žádost dosud není vyřízena.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. a § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně nenavrhla ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Primárně se soud zabýval námitkou, zda délka zajištění stanovená žalobou napadeným rozhodnutím na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobkyně je v rozporu s úpravou obsaženou v Dublinském nařízení.

Předně soud považuje za nutné zdůraznit, že Dublinské nařízení je svou formou pramen sekundárního práva Evropské unie v podobě nařízení. Nařízení je závazné ve všech

svých částech a platí v okamžiku vstupu v platnost bezprostředně ve všech členských státech. Všechny orgány členských států, správní úřady i soudy jsou povinny nařízení aplikovat. Nařízení má aplikační přednost před vnitrostátním právem. Nařízení je obecně závazný právní předpis. Bezprostřední použitelnost znamená především, že nařízení je aplikovatelné již v důsledku své existence, aniž by bylo zapotřebí jakékoliv inkorporace či transformace. Nařízení má bezprostřední právní důsledky.

Samo Dublinské nařízení je nejnovější součástí tzv. dublinského systému, který byl původně zakotven v tzv. Dublinské úmluvě (Úmluva o posouzení státu odpovědného za posouzení žádosti o azyl podané v některém z členských států Evropského společenství) a později v nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států. Cílem celého systému je stanovit jasná a proveditelná pravidla pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl (mezinárodní ochranu). Tento systém má bránit na straně jedné tomu, aby žadatelé nebyli postupně státy Evropské unie vyhošťováni s tím, že jim nikde nebude poskytnuta ochrana, a na straně druhé tomu, aby tito nepodávali žádost postupně ve více členských státech Evropské unie se záměrem vyhledat stát s nejpříznivějším přístupem a nezahlocovali tak systém několikanásobnými žádostmi podanými tímž žadatelem.

V čl. 28 Dublinského nařízení je upraveno i zajištění cizince za účelem jeho přemístění. V odstavci 1 je uvedeno, že členské státy nezajistí osobu pouze proto, že se na ni vztahuje řízení podle tohoto nařízení. V odst. 2 je uvedeno, že členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útoku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. V odst. 3 je pak uvedeno, že zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů, nesmí být osoba dále zajištěna.

V článku 42 Dublinského nařízení upravujícím výpočet lhůt je mimo jiné uvedeno, že lhůta vyjádřená v týdnech či měsících končí uplynutím dne v posledním týdnu či měsíci, který je tímž dnem v týdnu nebo připadá na stejné datum jako den, ve kterém došlo k události nebo ve kterém proběhlo jednání, od nichž se lhůta počítá. Jestliže ve lhůtě vyjádřené v měsících není v posledním měsíci den, ve kterém by lhůta měla uplynout, končí lhůta uplynutím posledního dne daného měsíce.

Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že bez ohledu na obsah právní úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců, Dublinské nařízení ve svém článku 28 odst. 3 zakotvuje maximální dobu trvání zajištění cizince za účelem jeho přemístění do členského státu příslušného k rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Tato maximální doba trvání zajištění je tvořena součtem trvání lhůt uvedených právě v tomto ustanovení Dublinského nařízení, které určují dobu trvání jednotlivých kroků mezi členským státem, v němž byl cizinec zajištěn a členským státem, do něhož má být cizinec převzat. Jde tedy o dobu jednoho měsíce, což je lhůta pro předložení žádosti členskému státu o převzetí cizince zpět. V daném konkrétním případě byla žalobkyně zajištěna v prosinci, který má 31 dnů. V souladu s ustanovením čl. 42 Dublinského nařízení by tedy lhůta jednoho měsíce od 4.12.2014, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o zajištění, uplynula dne 4.1.2015 po 31 dnech. Dále je maximální doba zajištění tvořena lhůtou dvou týdnů, které má přijímací stát na odpověď na žádost o převzetí. A konečně je tvořena lhůtou šesti týdnů, ve kterých musí dojít k samotnému přemístění cizince. Celkově tedy v daném případě maximální doba zajištění dle čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení činí 87 dnů (31+14+42). Maximální možná doba trvání zajištění dle Dublinského nařízení je tedy kratší než doba, na kterou bylo o zajištění rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím (90 dnů).

Vzhledem ke skutečnosti, že Dublinské nařízení, jak bylo již výše uvedeno, je bezprostředně použitelné a závazné a vzhledem k tomu, že toto nařízení má aplikační přednost před právem vnitrostátním, je nutno ve vztahu k maximální délce trvání zajištění za účelem přemístění žalobkyně aplikovat výhradně úpravu obsaženou v Dublinském nařízení. Z obsahu čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení jednoznačně vyplývá, že maximální dobu zajištění nelze prodlužovat nad lhůtu vyplývající z tohoto ustanovení a po uplynutí maximální doby zajištění je nutno cizince propustit.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že pokud správní orgán rozhodl o zajištění žalobkyně na dobu delší než je maximální možná doba zajištění dle právní úpravy obsažené v Dublinském nařízení, postupoval v rozporu s platnou právní úpravou a takové rozhodnutí je nutno považovat za nezákonné ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s. Argumentace žalovaného obsažená ve vyjádření k žalobě, že s největší pravděpodobností nedojde k využití celé doby zajištění v délce 90 dnů, neboť žalobkyně bude převzata Maďarskou republikou před uplynutím této lhůty, je zcela lichá, neboť nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí spočívá již právě v tom, že doba zajištění byla stanovena na dobu delší, než je maximální doba trvání zajištění stanovená příslušným právním předpisem evropského práva bez ohledu na faktickou délku trvání zajištění.

Vzhledem k výše uvedeným závěrům považuje soud za bezpředmětné zabývat se dalšími námitkami žalobkyně, když byla zjištěna v rozhodnutí výše uvedená nezákonnost. Proto se k nim již nebude vyjadřovat.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného, zrušil s odkazem na § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost a současně vyslovil ve smyslu § 78 odst. 4 s.ř.s., že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.

Pouze pro úplnost soud k námitce spočívající v nutnosti stanovovat dobu zajištění tak, aby byla nejvýše zhruba v měsíčních intervalech zajištěna možnost účinného soudního přezkumu s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.9.2012, č.j. 7 As 97/2012-26 a judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, uvádí soud následující.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 97/2012-26 vycházel z premisy, že řízení o ochraně práv cizinců podle § 200o až § 200u o.s.ř. u civilních soudů často trvají dva a více měsíců, aniž jsou k tomu důvody na straně samotných zajištěných cizinců. V rámci rekodifikace soukromého práva byla mimo jiné zákonem č. 303/2013 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím rekodifikace soukromého práva, účinným od 1.1.2014, zrušena celá právní úprava obsažená v ustanovení § 200o až § 200u o.s.ř. Podle Důvodové zprávy k uvedenému zákonu č. 303/2013 Sb. (sněmovní tisk č. 930, 6. volební období PS, str. 267) nebylo dále důvodné, aby rozhodování o zajištění cizince bylo podrobeno soudnímu přezkumu v rámci správního soudnictví podle soudního řádu správního, tedy poté, co rozhodl orgán Policie ČR, a rozhodování o žádosti o propuštění cizince ze zajištění rozhodovaly soudy v občanském soudním řízení. Tím byl sjednocen postup pro řízení o žádosti cizince o propuštění tak, že nadále bude o žádosti rozhodovat nejprve Policie ČR a následný přezkum soudem bude zajištěn prostředky správního soudnictví podle soudního řádu správního.

Zároveň byl s účinností od 1.1.2014 do zákona o pobytu cizinců zaveden institut žádosti o propuštění ze zařízení zakotvený v § 129a zákona o pobytu cizinců. Podle této úpravy je cizinec oprávněn podat policii žádost o propuštění ze zařízení, ve které je povinen uvést veškeré rozhodné skutečnosti, kterých se dovolává a označit důkazy. O žádosti policie rozhodne bez zbytečného odkladu. Policie cizince poučí o oprávnění podat ve správním soudnictví žalobu proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení. Žádost o propuštění ze zařízení je cizinec oprávněn podat nejdříve po uplynutí 30 dní od nabytí právní moci rozhodnutí o zajištění, rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince nebo rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, nepodal-li žalobu proti takovému rozhodnutí, nebo nejdříve po uplynutí 30 dní od právní moci posledního rozhodnutí o jeho žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení.

O žalobě proti nepropuštění cizince ze zařízení je tedy přípustná správní žaloba, o které musí správní soud rozhodnout podle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců do 7 dnů. Podle § 126 písm. b) zákona o pobytu je Policie povinna poučit cizince o možnosti podat žádost o propuštění ze zařízení. Dále je Policie povinna podle § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců po celou dobu zajištění cizince zkoumat, zda důvody zajištění trvají. Vzhledem ke změně právní úpravy tak již soud nemůže rozhodovat o propuštění ze zajištění (zařízení) dva a více měsíců, ale musí tak učinit ve lhůtě 7 dnů. Závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 97/2012-26 tak na daný případ aplikovat nelze.

Současná konstrukce zajištění cizince v kombinaci s institutem žádosti o propuštění ze zařízení je velmi podobná právní úpravě vazby zakotvené v trestním řádu, která je považována za ústavněkonformní i eurokonformní. Soud připomíná, že periodicita přezkumu trvání důvodů vazby ve formě rozhodnutí je normována ustanovením § 72 trestního řádu na tři měsíce, nikoliv jeden měsíc. Rovněž tak žádost o propuštění z vazby je vázána podle § 71a trestního řádu na uplynutí 30 denní lhůty od právní moci posledního vazebního rozhodnutí. Žalobkyně tak ve své interpretaci spočívající ve faktické nemožnosti stanovit dobu zajištění delší než jeden měsíc, jde dokonce nad již tak poměrně striktní úpravu vazebního řízení a soud se s touto rozhodně interpretací neztotožňuje.

Podle čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné. Ani z uvedeného článku ani z judikatury Evropského soudu po lidská práva nelze vyvodit konkrétní příkaz stanovující dobu zajištění. Ani ze současné právní úpravy zákona o pobytu cizinců a Dublinského nařízení nelze dovodit nutnost stanovovat dobu zajištění na jeden měsíc či principiální nemožnost stanovit dobu zajištění delší než jeden měsíc. Soud tak považuje současnou právní úpravu za nerozpornou s čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy a námitky žalobkyně v tomto směru za nedůvodné.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaný neměl ve věci úspěch a žalobkyně o náhradu nákladů řízení nežádala.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 7. ledna 2015

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová